

РЕШЕНИЕ

№ 3581

гр. Пловдив, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Петя Д. Мутафчиева
като разгледа докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Гражданско дело № 20225330103730 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от Т. Н. А., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, ул. „*****“ № *****, ет. ****, ап. **** против „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. – клон България“ КЧТ, ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост 4, ул. Бизнес Парк София, бл. 14, с която е предявен осъдителен иск с правно основание по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Твърди се, че между С. Т. Т., ЕГН *****, в качеството ѝ на кредитополучател и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, в качеството му на кредитодател, бил сключен договор да потребителски кредит и кредитна карта № ***** от ***** г., по силата на който на кредитополучателя била отпусната в заем сумата от 4000 лв. Според договора общият размер на всички плащания бил в размер на 7479,60 лева. Дължала се и застрахователна премия от 806,40 лева, разпределена с всяко плащане на месечните погасителни вноски. Кредитът бил разпределен на 36 броя, равни месечни погасителни вноски, всяка в размер на по 207,77 лв. за периода ***** г. – ***** г. Кредитополучателят заплащал и такса „ангажимент“ в размер на 140 лева, като кредиторът удържал сумата от общия размер на кредита. Освен горните суми, при неизпълнение на договора и незаплащане на месечните погасителни вноски на точния падеж, кредитополучателят дължал и обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка забавена погасителна вноска, ведно с направените вноски по събиране на вземането /за телекомуникационни услуги, напомнителни писма и др. действия/, извършени по преценка на кредитора. При просрочване на две или повече

месечни вноски, вземането става предсрочно изискуемо за целия размер на кредита, вкл. всички надбавки по преценка на кредитора.

Посочва се, че договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, тъй като не били посочени условията за прилагане на договорния лихвен процент. Не бил посочен размерът на възнаградителната лихва и как тя се разпределя във времето с изплащането на всяка една от месечните вноски посочени в погасителния план. Нищожността на възнаградителната лихва се твърди да произтича от чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД и на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 9, 10 и 11 от ЗПК и на застраховката на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1, 2 и 3 ЗЗД и чл. 21, ал. 1 и чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 9, 10 и 11 ЗПК. В чл. 2 от договора за кредит била определена допълнително „застрахователна премия“, платима с всяка една от вноските по кредита, което било допълнително скрито оскъпяване и грубо нарушение на чл. 22 и сл. от ЗПК, поради което и тази клауза на договора била нищожна. В нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК в договора не бил посочен начинът на изчисляване на ГПР, като липсвала и каквато и да било яснота по какъв начин е формиран същия, респ. общо дължимата сума по него. В договора не се съдържали и конкретните параметри на общата дължима сума. В договора бил посочен ГПР в размер на 45,25%, като не било ясно как е формиран и какво включва в него, като заемополучателят бил лишен от възможността да бъде информиран за оскъпяванията на кредита. Твърди се недействителност на договора и на основание чл. 22, вр. с чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, тъй като не е посочено в погасителния план разпределението на вноските измежду дължимите по договора суми. В погасителния план не било посочено разпределението между главницата, застрахователната премия, лихва и др. компоненти. Сочи, че съгласно чл. 11, ал. 2 ЗПК кредитополучателят следвало да подпише всяка една страница от общите условия към договора за потребителски кредит. Ако това не било налице, то договорът бил недействителен на основание чл. 22 ЗПК. Кредитополучателят не бил подписал общи условия, поради което не била спазена императивната разпоредба на чл. 11, ал. 2 ЗПК и договорът бил недействителен. Счита договора за нищожен и на това основание всяка една от вноските платима над главницата по кредита била платена без основание. Твърди, че на***** г. бил подписан договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/, сключен между кредитополучателя по процесния договор за кредит – С. Т. Т. и ищцата Т. Н. А., по силата на който вземането по договор за потребителски кредит и кредитна карта №***** от***** г. било прехвърлено на цесионера, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности. По силата на договора за цесия, цесионера се задължил със сумата от 2533,20 лв., представляваща размера на възнаградителната лихва по договора за кредит, ведно със сумата от 806,40 лв. за връщане на недължимо платени парични средства по нищожна клауза за заплащане на застрахователна премия по процесния договор за кредит. Излага се, че съгласно чл. 3 от договора за цесия, ищцата е упълномощена от свое име и за своя сметка да уведоми БНБ Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България КЧТ – гр. С. за извършената цесия. С исковата молба представя и моли на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД уведомлението за извършената цесия да бъде връчена на ответника, с исковата молба и приложенията към нея. С оглед гореизложеното, моли съда да се произнесе с решение, с

което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 100 лева, платена при начална липса на основание, поради нищожност на договор да потребителски кредит и кредитна карта № ***** от ***** г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда – ***** г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва претенцията. Прави възражение за недопустимост на предявения иск, от една страна, тъй като предявеният иск е подаден от ненадлежна страна. Излага, че процесният договор от ***** г. бил сключен със С. Т. Т., като на същата била отпусната сумата от 4000 лв. Съгласно параметрите на договора, кредитополучателят се задължил да върне кредита на 36 месечни вноски, всяка в размер на по 207,77 лв., такса ангажимент в размер на 140 лв., застрахователна премия в размер на 806,40 лв., при ГПР от 45,24% и фиксиран лихвен процент от 36,94% или сума на обща стойност от всички плащания – 7479,60 лв. По процесния договор, кредитополучателят С. Т., започнала изпълнение на *****г., с плащане на първа погасителна вноска, като оставащото задължение по договора към *****г. било в размер на сумата от 204,18 лв. Излага, че на ***** г., вземането по договора, в размер на 204,18 лв., било продадено на нов кредитор, а именно: „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940. Ответникът, упълномощил „АСВ“ ЕАД да изпраща писмени уведомления до длъжниците по вземанията предмет на договора, с които да ги уведоми за прехвърлянето на техните задължения по смисъла на чл. 99, ал. 3 ЗЗД. С оглед изложеното, счита, че искът е предявен срещу ненадлежна страна и като такъв е недопустим, поради липса на първоначална процесуална легитимация на главна страна в процеса.

Счита, че искът е предявен от ненадлежна страна, тъй като предметът на сключения между С. Т. и Т. А. на *****г. договор за прехвърляне на бъдещи вземания, е с начална невъзможност, съгласно чл. 26, ал. 2 ЗЗД, предл. първо – невъзможен предмет. Излага, че предмет на цесионната сделка не могат да бъдат бъдещи, а само съществуващи вземания. Прехвърлянето на вземане в размер на 2533,20 лв., прието от страните за недължимо платена възнаградителна лихва по „нищожна клауза“ по договор за потребителски кредит и 806,40 лв., недължимо платено по „нищожна клауза“ застрахователна премия по същия договор, не може да бъде прехвърлено, тъй като към момента на сключване на договора за цесия, вземанията не са съществували. Сочи, че към *****г., договорът за потребителски кредит, не е бил провъзгласен за недействителен от компетентен български съд, съгласно чл. 23 ЗПК, поради което същата не е имала ликвидно и изискуемо бъдещо вземане спрямо ответното дружество, което би могла да цедира. В тази връзка, счита, че неопределяемостта на прехвърлените бъдещи вземания води до недействителност на цесията поради недействителност на продажбата, т.е. договорът за цесия е нищожен поради липса на предмет – чл. 26, ал. 2 ЗЗД. Или с оглед липсата на вземане от страна на С. Т. към ответното дружество, което същата би могла да цедира, то сключеният договор за цесия е нищожен, в тази връзка Т. А. е ненадлежна страна по

настоящото производство и като такава, моли предявеният иск да бъде приет за недопустим, поради липса на първоначална процесуална легитимация на главна страна в процеса. Относно основателността на иска, излага следното: Счита предявения иск за неоснователен. На ***** г. бил сключен посочения по-горе договор за потребителски паричен кредит, при посочените параметри и с посоченото лице. Счита, изложените в исковата молба основания за нищожност на договора за неоснователни. Не били нарушени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК. При изчисление на ГПР били спазени изискванията на чл. 19, ал. 2, 3 и 4 ЗПК. Ищецът неправилно интерпретирал разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, като задължението за последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми е относимо само ако същите са дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Спазено било и изискването на чл. 11, ал. 1, т. 12 ЗПК, като соченото в разпоредбата право, било записано в чл. 7, изр. последно от договора. В договора не бил посочен общият размер на договорната лихва, но това не водело до неговата недействителност, като такова самостоятелно изискване за съдържанието не било предвидено в чл. 11 ЗПК. Сочи, че към договора за кредит, нямало приложения, които да отговарят на характеристиките посочени в чл. 11, ал. 2 ЗПК.

Счита, че давността за подаване на процесната искова молба е изтекла, съгласно чл. 32, ал. 2, предложение последно от ЗЗД. Моментът на сключване на договора за потребителски кредит е ***** г., в тази връзка, счита, че кредитополучателят, а не трето лице, би имало право да поиска унищожение на договора до 3 години от ***** г., поради което счита давността да е изтекла. Въведеното твърдение за нищожност на договора, намира за бланкетно, с оглед липсата на твърдения и аргументи в тази насока. В тази връзка моли същото да бъде оставено без разглеждане. Счита, че всички изисквания на ЗПК били спазени. С оглед изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск като недопустим и неоснователен. Претендира разноски.

В проведеното на ***** г. открито съдебно заседание е допуснато увеличаване на размера на предявения иск за сумата от 1015 лв., а в проведеното на ***** г. заседание е допуснато и последващо изменение до размера на сумата от 1435 лв. за периода от ***** г. до ***** г.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Установява се от приетите по делото доказателства, че на ***** г. между С. Т. Т. и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит *****, по силата на който дружеството кредитор е предоставило потребителски кредит в размер на 4000 лева, при следните условия: размер на кредита 4000 лева, застрахователна премия 806,40 лева, такса ангажимент - 140 лева, платим на тридесет и шест броя месечни погасителни вноски, размер на погасителната вноска – 207,77 лева (последна вноска 207,65 лв.), обща стойност на плащанията -7479,60 лева, ГПР – 45,25 %, фиксиран лихвен процент – 36,94%. В договора е инкорпориран погасителен план, в който

вноските по кредита са посочени като абсолютна стойност и е посочено каква част от главницата остава дължима след плащане на конкретната вноски.

Приет е като писмено доказателство рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от ***** г., с който вземането по процесния договор за кредит е прехвърлено на Агенция за събиране на вземания. В анекса е отразено, че към датата на цесията дължимата сума по договора за кредит е в размер от 204,18 лв., от която сумата от 197,89 лв.- главница и сумата от 6,29 лв.- лихва за просрочие.

Установява се от приетия като писмено доказателство Договор за цесия, че на ***** г. С. Т. в качеството на цедент е прехвърлила на ищцата в качеството на цесионер вземането по процесния договор за кредит по нищожна клауза за възнаградителна лихва в размер от 2533,20 лв., както и вземането за платена по нищожна клауза застрахователна премия в размер от 806, 40 лв. С договора за цесия цедентът е упълномощил цесионера да уведоми кредитора по процесния договор за кредит за прехвърлянето на вземанията. В изпълнение на възложеното към исковата молба е приложено уведомление по чл. 99, ал.3 ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземания.

От приетата по делото, като писмено доказателство извадка от Погасителен план, ведно с получени плащания по *****, издадена и предоставена от ответника, се установява, че в периода от ***** г. до ***** г. е платена сума в общ размер от 1435 лв., като не се оспорва, че главницата по договора за кредит е платена, като същото се установява и от представеното и прието като писмено доказателство извлечение.

На първо място следва да се разгледа възражението на ответника, че не е надлежна страна по предявения иск, което правилно е отразено в определението за насрочване, че е неоснователно. Видно от представеното извлечение договора за кредит е сключен с ответника, като се претендира връщане на суми, платени на ответника, а не на цесионера.

По отношение на възражението, че ищцата не е надлежна страна, то същото е неоснователно, тъй като възражението за нищожност на договора за цесия, сключен между ищцата и С. Т. Т. е неоснователно. Цесията е правен способ за прехвърляне на субективни права (вземания), по силата на която настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение - кредитор става цесионерът, на когото цедентът е прехвърлил вземането си по силата на сключен между тях договор. Могат да бъдат цедирани както вземания, така и права, чиято прехвърлимост е допустима от закона и следва от тяхното естество - чл. 99, ал. 1 ЗЗД. В случая не се касае за бъдещо вземане, доколкото при уважаване на възраженията за нищожност на договора за кредит и отделни негови клаузи, то се счита, че този договор въобще не е произвел действие и съответно с обратна сила отпадат последиците от така възникналата облигационна връзка.

С оглед неоснователност на възраженията на ответника относно процесуалната и материална легитимация на страните, то следва да се пристъпи към разглеждане на предявените искове, като се прецени основателността на изложените доводи и направените от ответника възражения.

Не се оспорва и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че между страните са възникнали правоотношения по договор за паричен заем по чл. 9 и сл. ЗПК. Съгласно чл. 9, ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал.1, т.7 - 12 и т.20, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл.22 ЗПК - изначална недействителност на договора за потребителски заем, тъй като същите са изискуеми при самото му сключване. Тази недействителност също е по особена по вид с оглед на последиците ѝ, визирани в чл. 23 ЗПК, а именно че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, отговорността на заемателя не отпада изцяло, тъй като съгласно цитираната разпоредба той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не дължи връщане на лихвата и другите разходи по кредита.

Съдът счита за неоснователни възраженията на ищеца за неспазване на разпоредбата на чл. 11, ал.1, т. 11 ЗПК.

Според чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК (ред. ДВ, бр. 91 от 20.11.2012 г.) договорът за кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.

Цитираната разпоредба не е нарушена, тъй като в договора за кредит е инкорпориран погасителен план, който съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, с ясна и разбираема индивидуализация на отделните вноски.

Спазена е и разпоредбата на чл. 11, ал.1, т. 9 ЗПК, съгласно която договорът за кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. В случая страните са договорили фиксиран лихвен процент, т.е. не е предвиден референтен лихвен процент и възможност за промяна на лихвения процент, при определени предпоставки в ущърб на потребителя, поради което и посочената разпоредба не е нарушена.

Както беше посочено по – горе в договора е посочен фиксиран ГЛП в размер на 36,94 % , а при положение, че лихвеният процент е точно фиксиран в договора и е ясен за страните, то не може да се приеме, че са нарушени изискванията на чл. 11, т. 9 ЗПК / решение № ***** г. на ОС - ***** по в. гр. д. № ***** г./. При фиксирана лихва липсва

задължение в договора да се съдържа информация по чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, както и липсва задължение за информацията по чл. 11, ал. 1, т. 11 относно погасителен план, който да съдържа информация за размера, броя и периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Според § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия, а в т. 2 от същата разпоредба е указано, че "обща сума, дължима от потребителя" е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя.

Съгласно чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя.

При тълкуване обхвата на закрилата, предоставяна от закона с разпоредбата на чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК следва да се съобрази и нормата на § 2 от ДР на ЗПК, съгласно която този закон въвежда разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета. От изложеното следва, че при съмнение в действителния смисъл на законовите разпоредби същите следва да бъдат тълкувани с оглед постигане целите на цитираната Директива 2008/48/ЕО.

Съгласно съображение 19 от Директивата, за да се даде възможност на потребителите да взимат своите решения при пълно знание за фактите, те следва да получават адекватна информация относно условията и стойността на кредита и относно техните задължения, преди да бъде сключен договорът за кредит, която те могат да вземат със себе си и да обмислят. С оглед осигуряване на възможно най-пълна прозрачност и сравнимост на предложенията за сключване на договор, тази информация следва да включва по-специално годишния процент на разходите, приложим за кредита и определян по еднакъв начин навсякъде в Общността.

В съображение 24 от същата директива пък е посочено, че е необходимо на потребителя да се предостави изчерпателна информация, преди да сключи договора за кредит, независимо

от това, дали в маркетинга на кредита участва кредитен посредник или не.

Според съображение 31 от Директивата, за да се даде възможност на потребителя да познава своите права и задължения по договор за кредит, този договор следва да съдържа цялата необходима информация по ясен и кратък начин.

С оглед горесцитираните цели на Директивата следва да се приеме, че нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, водещо до недействителност по смисъла на чл. 22 от ЗПК ще е налице не само, когато в договора изобщо не е посочен ГПР, но и когато формално е налице такова посочване, но това е направено по начин, който не е достатъчно пълен, точен и ясен и не позволява на потребителя да разбере реалното значение на посочените цифрови величини, както и когато формално е налице такова посочване, но посоченият в Договора размер на ГПР не съответства на действително прилагания между страните. И в трите хипотези е налице еднотипно нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, доколкото потребителят се явява реално лишен от информация за действителния размер на приложимия ГПР, което право Директивата и ЗПК му признават и гарантират.

В случая ищецът се позовава на това, че ГПР не е посочен по начин, който да е достатъчно пълен, точен и ясен и да позволява на потребителя да разбере реалното значение на посочените цифрови величини. Не се твърди изрично третата хипотеза, че посоченият размер не съответства на действителния такъв, а доколкото в случая е предявен иск за връщане на сума поради нищожност на договора на изрично посочени в исковата молба основания за това, то съдът не е задължен служебно да следи за това.

ГПР по договора е изразен в цифрова величина с посочване на процента, който е с 8,31 % по – голям от възнаградителна лихва при оскъпяване около 6 % годишно с предвидената застрахователна премия, като липсва законово изискване за посочване на формулата, по която е изчислен, доколкото същата се съдържа в ЗПК. В договора ясно и недвусмислено е посочено, с фиксирани суми, какъв заем се отпуска, при каква възнаградителна лихва, каква застрахователна премия, каква такса се заплаща. Други вземания по този договор няма.

Следва да се посочи, че в Закона за потребителския кредит лимитивно и изчерпателно са предвидени основанията за недействителност на договора за потребителски кредит и същите не могат да бъдат заменени с други и да се тълкуват превратно, а именно, че при неправилно посочен ГПР да се счита, че договорът е недействителен като цяло.

Предвид изложеното съдът намира, че е спазена и разпоредба по чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК – посочен е ГПР и общо дължима сума, съобразно допусканията при изчисление на ГПР.

Съдът счита за неоснователни и възраженията на ищеца, че договорът за кредит е недействителен поради нарушение на разпоредбата на чл.11, ал. 2 ЗПК, като видно от представения препис от договора за кредит, то същият не е сключен при общи условия, а съдържа всички клаузи и е подписан от кредитополучателя на всяка страница.

Предвид гореизложеното съдът приема, че договор за потребителски паричен кредит от ***** г. не противоречи на сочените разпоредби на ЗПК, като не се установяват твърдените от ищеца основания за приемане на същия за недействителен. Не е налице и

твърдяното от ищеца бланкетно позоваване на разпоредбата на чл. 26 ЗЗД и соченото основание – противоречие с добрите нрави.

В уточнителната молба се сочи, че клаузите да възнаградителната лихва и застрахователна премия са недействителни на основание чл. 26, ал.1, пр. 3 ЗЗД т.е. противоречие с добрите нрави и разпоредбите на ЗПК, сочени като основание за недействителност на целия договор, които вече са разгледани от съда и съответно изложеното касае и отделните клаузи на договора за възнаградителна лихва и за застрахователна премия. Относно противоречието с добрите нрави съдът счита същото за неоснователно. Както беше посочено по – горе застрахователната премия оскъпява годишно договора за кредит с 6 %, като следва да се отчете обстоятелството, че липсва обезпечение по договора за кредит, като същият е предвидено да се връща в сравнително дълъг период от време 36 месеца, поради и което не може да се приеме, че предвиждането в договора за кредит и заплащането на застрахователна премия представлява накърняване на добрите нрави.

По отношение на възражението за недействителност на договора за кредит, то следва да се посочи, че няма пречка страните да уговорят договорна надбавка в размер по-голям от законната лихва. В случая съдът намира, че уговорената възнаградителна лихва не противоречи на добрите нрави, до който извод достигна след преценка на конкретните данни по производството - срока на договора, размерът на кредита, размера на възнаградителната лихва спрямо размера на кредита и рискът от сделката, който носи кредитора, липсата на предоставено обезпечение, както и автономията на волята. Размерът на договорната лихва за целия период на договора е съобразен с обстоятелството, че договорът за кредит е за не малка сума, осигурен е сравнително дълъг период от време за връщане на сумата, заемът не е обезпечен, поради което съдът приема, че размерът на лихвата е съответен на насрещната престация на кредитора и на риска, който поема същият като небанкова институция, която се самоиздържа от собствената си печалба, която в случая не противоречи на принципа за справедливост и добросъвестност. Липсва основание да се приеме, че размерът на възнаградителната лихва не може да бъде по- голям от три пъти законната лихва, като дори в постановената в този смисъл съдебна практика, която не е съобразена с новите икономически условия, се посочва, че във всеки конкретен случай следва да се преценят релевантните обстоятелства по делото.

На основание гореизложените доводи съдът счита, че предявеният иск следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноски по делото в размер на 100 лв.- юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. Н. А., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, ул. „****“ №

****, ет. ***, ап. *** против „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. – клон България” КЧТ, ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост 4, ул. Бизнес Парк София, бл. 14 иск за осъждане на ответника да върне на ищеца сумата от 1435 лв.- платена поради липса на основание по Договор за потребителски кредит и кредитна карта ***** от ***** г., ведно със законна лихва върху главницата, считано *****г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Т. Н. А., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, ул. „*****" № ***, ет. ***, ап. *** да заплати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. – клон България” КЧТ, ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост 4, ул. Бизнес Парк София, бл. 14 сумата от 100 лв.- разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд– П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____